

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí n/L - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Hany Burešové a Mgr. Lucie Trejbalové v právní věci žalobce **M.L.**, podnikající fyzické osoby, IČ xx, se sídlem P.xx, Liberec xx, zastoupeného advokátem JUDr. Vladimírem Škrétou z Advokátní kanceláře, se sídlem U soudu č.363/10, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č.642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **OD 506/11-3/67.1/11100/Rg ze dne 12. května 2011,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje čj. OD 506/11-3/67.1/11100/Rg ze dne 12. května 2011 a rozhodnutí Magistrátu města Liberec čj. MML009409/11/47/OD/Br ze dne 28. března 2011 se pro nezákonnost z r u š u j í a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovanému Krajskému úřadu Libereckého kraje se u k l á d á p o v i n n o s t zaplatit žalobci náklady řízení v celkové výši 6.800,-Kč, a to do 15-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Vladimíra Škréty.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím zmíněného krajského úřadu ze dne 12.5.2011 bylo zamítnuto odvolání podnikající fyzické osoby M.L., směřující proti rozhodnutí Magistrátu města Liberec čj. MML009409/11/47/OD/Br ze dne 28.3.2011. Tímto rozhodnutím byl žalobce M.L. uznán vinným skutkem, spočívajícím v tom, že v Liberci dne xx kolem xx hod svěřil jako podnikající fyzická osoba vozidlo tov.značky xx, RZ: xx osobě, o níž na výzvu ze dne xx odmítl sdělit údaje potřebné k určení její totožnosti. Skutek byl správními orgány obou stupňů posouzen jako správní delikt podle § 125 odst. 1, písm. e) z.č. 361/2000 Sb. a za tento správní delikt byla M. L. uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč a dále povinnost zaplatit paušální náhradu nákladů správního řízení ve výši 1.000,-Kč. V odůvodnění svého rozhodnutí odkazuje žalovaný na povinnost, stanovenou provozovateli vozidla v ust. § 10 odst. 3) z.č.361/2000 Sb.

a spočívající v tom, že je povinen na výzvu sdělit totožnost osoby řidiče, přičemž i nesplnění této povinnosti je výše označeným správním deliktem. Dále poukázal žalovaný i na to, že osoba podnikající a mající IČ nemůže užít odkazu na právo mlčenlivosti ohledně osoby blízké, neboť podnikatel takovým právem nedisponuje.

Žalobce M.L. navrhuje, aby napadené rozhodnutí ale i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející byla jako nezákonná zrušena z následujících důvodů. Především poukazuje na to, že skutek, pro který je stíhán a který byl kvalifikován jako správní delikt, neodpovídá znění skutkové podstaty deliktu podle § 125 odst. 1, písm. e) z.č.361/2000 Sb. On svým jednáním nenaplnil znaky této skutkové podstaty, neboť identitu řidiče zná, jen není ochoten ji sdělit. Kvalifikovat toto jeho jednání jako zmíněný delikt nelze ani pomocí ust. § 10 odst. 3) cit. zákona. Skutečnost, že je podnikatelem, jen nikterak nezbavuje oprávnění odmítnout osobu řidiče označit, pokud se jedná o osobu blízkou. Dále žádá, aniž částku i důvody blíže specifikuje, aby mu žalovaný nahradil náklady řízení.

Žalovaný krajský úřad ve svém vyjádření k podané žalobě poukazuje na to, že žalobní body se shodují s důvody odvolání a k nim se již vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Proto plně odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a navrhuje žalobu zamítnout.

Soud podle § 75 z.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že je žalobě nutno přiznat důvodnost.

Vycházejí z obsahu správního spisu i z rozhodnutí správních orgánů učiněných v obou stupních, dospěl soud k prvnímu dílčímu závěru, že ohledně základních skutkových okolností není sporu mezi správními orgány na straně jedné a žalobcem na straně druhé. Správní orgány (vč. Policie ČR) dospěly k závěru, že došlo dne xx kolem xx hod. při průjezdu vozidla xx (zmíněné registrační značky) úsekem před dopravní kontrolou k jednání, které v dané situaci vykazovalo znaky přestupku. Byť toto vozidlo později v xx hod. řídil sám žalobce, s ohledem na postoj žalobce nevyloučila policie ani správní orgány, že vozidlo mohl kolem 10,03 řídit někdo jiný. Proto byl M. L. a vyzván úkonem ze dne xx, aby ve smyslu § 10 odst. 3) z.č.361/2000 Sb. sdělil skutečnosti potřebné k identifikaci řidiče vozidla, což žalobce odmítl, neboť se jedná o osobu blízkou.

Z obsahu správního spisu nelze spolehlivě zjistit, do jaké šíře a jak podrobně se zabývaly správní orgány úvahou, zda M.L. a řidič – podezřelý ze spáchání přestupku v xx hod., nejsou ve skutečnosti osoby totožné. Soud toto uvádí jen pro úplnost, neboť v přezkumném řízení soudním se tím zabývat nemůže, protože je vázán výrokem napadeného rozhodnutí.

Pokud byl M. L. vyzván jako provozovatel vozidla podle § 10 odst. 3) zmíněného zákona ke sdělení totožnosti řidiče, pak Magistrát města Liberec postupoval zcela správně a v tomto směru mu nelze nic vytknout.

Pochybení správních orgánů obou stupňů ale soud spatřuje ve zcela chybné aplikaci ust. § 125 odst. 1, písm. e) z.č.361/2000 Sb., které přímo vedlo k nezákonnému rozhodnutí o meritu věci.

Podle § 125 odst. 1, písm. e) cit.zákona (ve znění účinném do 31.7.2011) se fyzická osoba podnikající podle zvláštního zákona nebo právnická osoba dopustí správního deliktu, když jako provozovatel vozidla „*přikázala řízení vozidla nebo svěřila vozidlo osobě, o níž neznala potřebné údaje k určení její totožnosti*“. Smyslem tohoto ustanovení je zjevná snaha zákonodárce především posílit právní odpovědnost provozovatele vozidla za provoz vozidla eliminací jeho úplné volnosti při svěřování vozidla k jeho provozu dalším osobám, jak vyplývá z povinnosti, uložené provozovateli ust. § 10 odst. 3) z.č.361/2000 Sb.s cílem, aby i tímto způsobem byla alespoň snižována rizika, vznikající při provozu vozidel na pozemních komunikacích. Provozovatel proto musí mít spolehlivé informace nejen o totožnosti řidiče, ale např. i o jeho oprávnění k řízení, jeho momentálním stavu aj., než vozidlo k řízení svěří. Protože vlastník (provozovatel) vozidla nemůže být postižen pro delikt, spáchaný při provozu na pozemních komunikacích, pokud vozidlo přímo neřídí, pak je nezbytné vycházet z principu, že „vlastnictví zavazuje“ a vlastníku je stanoven zákonem konkrétní okruh odpovědnosti za správní delikt (objektivní odpovědnost).

Pokud ale má právnická osoba (podnikající fyzická osoba) nést odpovědnost za správní delikt, pak musí být především spolehlivě prokázáno, že byly naplněny všechny formální znaky skutkové podstaty deliktu. Jak ale vyplývá i z výroků rozhodnutí správních orgánů obou stupňů (a jejich odůvodnění nejsou s výroky rozporná), žalobce nebyl postižen za to, že „neznal potřebné údaje k určení totožnosti řidiče vozidla“ ale za to, že odmítl tyto údaje sdělit správním orgánům v řízení o správním deliktu, což je zásadní rozdíl. Proto výklad ust. § 125 odst. 1, písm. e) z.č.361/2000 Sb., jak jej přijaly správní orgány obou stupňů, jde zcela zjevně mimo rámec formálních znaků skutkové podstaty zmíněného deliktu, což je výkladem nepřipustným a tudíž i nezákonným. Dlužno připomenout, že řízení o přestupcích či správních deliktech jsou řízeními zahrnutá do oblasti práva trestního, ve kterém je rozšiřování podmínek trestnosti bez výjimky zakázáno. Možnost vyvozovat spáchání zmíněného deliktu ze znění ust. § 10 odst.3) z.č.361/2000 Sb. (ve znění účinném do 31.7.2011) je vyloučena právě formulací skutkové podstaty deliktu podle § 125 odst.1, písm. e) cit.zákona. Proto pokud byl M. L. v rozporu se zněním skutkové podstaty správního deliktu podle § 125 odst. 1, písm. e) zmíněného zákona postižen pro skutek, který měl spočívat jen v neoznámení identity řidiče firemního auta, pak je takové rozhodnutí o správním deliktu nezákonné.

Soudu proto nezbylo než podané žalobě vyhovět a postupem podle § 78 odst.1, 3) s.ř.s. zrušit pro nezákonnost nejen žalobou napadené rozhodnutí, ale i rozhodnutí jemu bezprostředně předcházející, jak je uvedeno ve výroku rozsudku pod bodem I). Podle § 78 odst. 4, 5) s.ř.s. se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému s tím, že žalovaný je právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku vázán.

Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu náhrada nákladů řízení před soudem náleží podle § 60 odst. 1) s.ř.s. Soud ale musel vycházet jen z údajů z obsahu soudního spisu, když žalobce své náklady nekonkretizoval. Proto v bodě II) uložil žalovanému zaplatit žalobci náklady v celkové výši 6.800,-Kč. Jedná se o 2.000,-Kč za soudní poplatek, dále podle § 9,

11 vyhl. č.177/1996 Sb. 2x po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení a podání žaloby) a 2x po 300,-Kč jako náhrada hotových výdajů spojených s uvedenými úkony právní pomoci.

Soud se nezabýval podrobně otázkou práva podnikající fyzické osoby na odmítnutí podat sdělení podle § 10 odst. 3) z.č.361/200 Sb. kvůli osobě blízké, neboť vyřešení této otázky nemělo vliv na rozhodnutí o žalobě. Je zde však nutno pro příklad předestřít, že M. Lhota mohl řídit vozidlo již v 10,03 hod, tudíž by mohl uplatnit své právo uvádět na svou obhajobu co uzná za vhodné (§ 73 z.č.200/1990 Sb.) a nelze např. vyloučit, že M. Lhota jako podnikající fyzická osoba mohl i z jiného právního důvodu využít svého práva, daného mu ust. § 10 odst. 3 – věta poslední) z.č.361/2000 Sb.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě 2 týdnů po doručení tohoto rozsudku, k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím **soudu podepsaného**.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel dle § 105 odst. 2 s.ř.s. zastoupen **advokátem**.

Kasační stížnost lze podat pouze **z důvodů** uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s., dle § 106 odst. 1 s.ř.s. musí kasační stížnost **obsahovat** kromě obecných náležitostí označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno.

V Liberci dne 22. listopadu 2011

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu